NOUL
„Eccentric Club"
SENSATIONALE AVENTURI SPORTIVE
LEI
30
UN PSEUDO PERCY STUART

UN PSEUDO PERCY STUART

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 30

CUPRINS

PREFAŢĂ..3
I. O CĂLĂTORIE DIFICILĂ...5
II. PREA TÂRZIU..11
III. FALSUS PERCY STUART..15
IV. UN PRIETEN DIN TINEREŢE...20

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 30-a:

»Pentru ziua de 16 a lunii curente, la ora 5 după amiază s-a anunţat că în biserica Notre-Dame din Paris se va celebra cununia lui Percy Stuart cu Miss Helen Rutherford.

Cum comitetul de conducere al clubului »Excentric« ştie că Percy Stuart nu se află la Paris şi că nici nu are de gând să se căsătorească înainte de a-şi îndeplini cele 197 de misiuni, îl însărcinează să lămurească enigma acestei ciudate chestiuni«.

I. O CĂLĂTORIE DIFICILĂ

Cea de a treizecea misiune pe care Percy Stuart o primise din partea clubului »Excentric« enervase în aşa măsură pe tânărul american, încât pentru prima oară avu impresia că nu-şi va putea stăpâni nervii.

În viata lui Percy Stuart femeile nu jucaseră mare rol. Ani de zile, cu toate că era în plină şi înfloritoare tinereţe, nu ştiuse ce e dragostea. Dar s-au schimbat lucrurile când clubul »Excentric« i-a dat cunoscuta misiune de a salva pe miss Helene Rutherford dintr-o tavernă de opium din New-York. Mai târziu, când a salvat pentru a doua oară pe inimoasa fiică a miliardarului american, de pe bordul transatlanticului care o ducea într-un voiaj de nuntă cu un bărbat nedemn de ea, Percy Stuart s-a îndrăgostit de-a binelea de tânăra fată.

Pentru prima oară în viată, simţea ce e adevărata dragoste. Nu schimbase prea multe cuvinte de afecţiune cu frumoasa fiică a miliardarului, dar ştia totuşi că şi ea îl iubeşte.

Dar acum aflase că Helene se va căsători în biserica Notre-Dame din Paris cu un altul, care pretindea că e… Percy Stuart. Cum să-şi poată explica acest ciudat mister?

După câte ştia, iubita sa se găsea în ultimul timp la o mătuşă a ei din Londra.

Percy Stuart nu putea înţelege nimic, cu atât mai mult cu cât nu se îndoia că el e cel pe care-l iubeşte frumoasa Helene.

Helene Rutherford, în urma înţelegerii pe care-o avusese cu Percy Stuart, se resemnase să-l aştepte până ce va rezolva cele 197 de însărcinări date de clubul »Excentric«. N-ar fi vrut să-i fie o piedică. De aceea, luase hotărârea să aştepte până ce va putea să se mărite cu alesul inimii sale.

Şi acum — se gândea Percy Stuart — ar fi oare posibil să se mărite cu un altul? Şi încă cu unul care abuza de numele lui?

Cine să fie acest »alter ego« al său, care-şi bate joc de sentimentele de dragoste ale tinerei fete?

Percy Stuart ştia că are un duşman de moarte în persoana baronetului Mac Hollister, care încercase până acum prin toate mijloacele să i se pună în cale, spre a-i zădărnici îndeplinirea misiunilor date de clubul »Excentric«.

Nu era deci exclus ca, şi în această împrejurare, să fie la

mijloc mâna baronetului.

Percy Stuart se hotărî să nu se lase intimidat de odioasa încercare a baronetului.

La un ceas după primirea telegramei, valizele sale erau făcute. Se îmbarcă apoi pe un mic vapor, care făcea cursa Alexandria - Calais.

Când vaporul ajunse în canalul Mânecii, vremea se schimbă, iar după puţin timp se dezlănţui o groaznică furtună. Căpitanul vaporului era îngrijorat şi neliniştit.

Percy Stuart îl întrebă dacă vor mai putea ajunge fără întârziere la Calais.

Căpitanul clătină din cap:

— E imposibil. Trebuie să facem un ocol mare, ca să ne putem apropia de coastă, într-un loc mai liniştit. Vântul de răsărit e foarte periculos.

Totuşi, vaporul ar fi ajuns poate la Calais, dacă n-ar fi intervenit o întâmplare nenorocită, din cauza căreia Percy Stuart îşi pierdu ultimele speranţe de a mai ajunge la timp la Paris, ca să fie de faţă la ciudata cununie din biserica Notre-Dame.

Vaporul înainta încet prin ceaţa deasă. Era întuneric ca în plină noapte. Deodată, vasul fu lovit la proră. Din toate părţile răsunară strigăte de ajutor. Se produse panică şi o mare învălmăşeală pe bord. Căpitanul dădu ordin să se coboare bărcile de salvare.

Un cargobot, încărcat cu cărbuni, lovise prora vaporului, pricinuindu-i o gaură mare, prin care apa năvălea în interiorul vasului.

— Sunt speranţe de salvare? întreba Percy Stuart pe căpitan.

Acesta clătină din cap:

— Ia loc repede într-o barcă de salvare! Altfel, nu e nicio speranţă de salvare!

Dar bărcile erau atât de aglomerate, încât Percy Stuart preferă să-şi pună un colac de salvare şi să sară în valuri.

Din fericire, furtuna se mai potolise. Percy Stuart înota din răsputeri. Dar forţele îi slăbiră şi începu să înghită apă.

Pe toată întinderea mării nu se zărea niciun vas, care să vină în ajutorul înotătorului.

Percy Stuart nu-şi mai dădea seama de cât timp se găsea în apă. Începuse să-şi piardă cunoştinţa. Mai târziu, aflase că fusese salvat de un pescar, care-l scosese din valuri urcându-l apoi în barca lui şi ducându-l până într-un sat din apropierea portului Calais.

Percy Stuart îşi reveni târziu în simţiri. Era culcat într-un pat sărăcăcios din coliba unui pescar.

La început, nu-si dădu seama de cele ce i se întâmplase. Dar când un pescar bătrân îi povesti cum îl salvase, Percy Stuart îşi aminti că, în încercarea sa disperată de a ajunge la coastă, sărise de pe bordul vaporului ce se scufunda.

Tânărul american se îngrozi, aflând că zăcuse în nesimţire toată noaptea, cât şi în dimineaţa celei de a doua zile.

Nu-i mai rămâneau decât trei ore şi jumătate pentru călătoria sa până la Paris.

Se adresă pescarului care-l salvase:

— Cât e până la Calais?

— Până la Calais? Cu o trăsură bună, poţi ajunge acolo într-o jumătate de oră.

— Şi n-ai putea să-mi procuri o astfel de trăsură?

— Ba da, dar caii nu sunt prea iuţi. Pentru câţiva franci, vecinul meu te va duce cu căruţa lui.

— Du-te atunci la vecinul d-tale şi spune-i ca în cinci minute să fie gata de plecare.

Bătrânul pescar se grăbi să-i satisfacă dorinţa.

Percy Stuart îşi scoase portmoneul pe care-l purta la piept. Luă două bancnote de câte 100 de franci şi răsplăti pe soţia pescarului care-l găzduise.

Când pescarul se întoarse, comunicându-i că trăsura e gata, Percy Stuart îşi luă repede rămas bun şi apoi ieşi în stradă.

Bine dispus, tânărul american se urcă în căruţa hodorogită a vecinului pescarului. Spera să ajungă la timp în Calais şi să poată prinde acceleratul de Paris.

Percy Stuart întrebă pe căruţaş ce valoare au caii lui.

Căruţaşul simţind ca e rost să facă o afacere bună, răspunse:

— Eu am dat pe ei cinci sute de franci.

Percy Stuart îşi dădu seama că preţul e exagerat. Dar, neavând timp de pierdut, scoase din portmoneu suma cerută şi o înmâna căruţaşului.

— Iată banii! S-ar putea ca să-ţi pierzi caii din cauza acestei curse. Şi acum, lasă-mă, te rog, să-i mân eu!

Căruţaşul zâmbi şi se conformă dorinţei tânărului american.

Începu o goană nebună. Căruţaşul, aşezat lângă Percy Stuart, îi arăta drumul. Înaintau foarte repede, căci Percy ştia cum să mâne caii.

Căruţa înainta atât de repede pe şoseaua prăfuită, încât drumeţii se dădeau speriaţi la o parte, uitându-se uimiţi în urma ei.

După 20 de minute, căruţa intră în orăşelul Calais. La gară, tânărul american sări jos de pe capră şi, luându-şi repede rămas bun de la căruţaş, alergă pe peron.

Aci, află o veste tristă.

Portarul, pe care-l întrebase, răspunse cu indiferenţă tânărului american:

— Acum un ceas, acceleratul Calais - Paris s-a ciocnit cu un tren de marfă. Circulaţia trenurilor e întreruptă pentru câteva ore.

Percy Stuart rămase înmărmurit. Cum să ajungă acum la Paris?

Să nu-şi poată îndeplini misiunea din cauza, acestor dificultăţi neaşteptate?

Percy Stuart îşi muşcă buzele. Nu era el omul, care să se dea aşa de repede bătut. Va găsi şi de astă dată o soluţie.

Trebuia să-şi procure neapărat un automobil ca să poată ajunge cât mai repede la Paris.

În momentul când se pregătea să părăsească piaţa din faţa gării, i se opri în faţă o maşină luxoasă. Din ea, coborî un tânăr elegant.

După modul politicos cu care şoferul salutase pe tânăr, Percy Stuart înţelese ca e vorba de proprietarul maşinii.

Ne apropie repede de el, salutându-l amabil.

— Iertaţi-mă dacă vă inoportunez, domnule! Numele meu e Percy Stuart.

— Îmi pare foarte bine! Maxime Fourniere! Cu ce vă pot servi?

— O împrejurare neaşteptată mă sileşte să vă fac o rugăminte. Trebuie să plec cat mai urgent la Paris, dar trenurile nu mai circulă, din cauza unui accident de cale ferată.

Tânărul tresări şi el speriat.

— Ah, atunci nu pot pleca nici eu! Intenţionam să iau acceleratul care, în mod normal, ar trebui să plece peste un sfert de ora. Am şi eu treburi urgente la Paris.

Acest răspuns convenea foarte bine lui Percy Stuart. Reuşi să-l convingă pe Fourniere ca să plece amândoi cu automobilul până la Paris. Percy Stuart obţinu chiar permisiunea de a conduce el maşina.

După câteva minute, Percy Stuart se afla la volanul maşinii. Dădu drumul motorului şi porni cu o viteză nebună pe şoseaua Calais - Paris.

Atât proprietarul automobilului, cât şi şoferul nu se simţeau prea bine. Rugară pe Percy Stuart să micşoreze viteza, dar tânărul american se prefăcea că nu-i aude.

În cele din urmă, asigură pe Fourniere că dacă se va întâmpla vreun accident, va suporta orice pagubă. Lui Percy Stuart îi era preţioasă orice clipă. Era în joc nu numai îndeplinirea misiunii ce-o primise, ci şi salvarea tinerei pe care o iubea.

Dar Maxime Fourniere se temea grozav că din cauza vitezei să nu facă vreun accident. De aceea, imploră din nou pe Percy Stuart să micşoreze viteza. Văzând că acesta nu-l ascultă, trecu la ameninţări.

Tânărul american îi răspunse, scurt şi cuprinzător, că el e acum stăpânul maşinii şi că, dacă nu le convine viteza, n-au decât să se coboare în mijlocul drumului.

Automobilul parcurse distanţa Calais - Paris mai repede decât trenul.

Totuşi, Percy Stuart constată cu groază că era ora 5 şi jumătate când ajunse în faţa bisericii Notre-Dame.

Sosise prea târziu.

II. PREA TÂRZIU

Percy Stuart îşi luă repede rămas bun de la Fourniere şi intră în catedrală.

Biserica era aproape goală. În faţa câtorva icoane îngenuncheaseră nişte femei şi tinere fete, care-şi făceau rugăciunile, tăcut şi evlavios.

De la prima vedere, Percy Stuart înţelese că ceremonia cununiei se terminase.

Se uită în toate părţile şi apoi se apropie de un bătrân, care părea să fie unul din paracliserii bisericii. Bătrânul se afla lângă altar.

— Un moment, domnule! Vreau să te întreb ceva!

Paracliserul se uită nedumerit la Percy Stuart, întrebându-l apoi foarte mirat:

— Te-ai înapoiat iarăşi, domnule?

Fu rândul lui Percy Stuart să rămână nedumerit.

— Dacă m-am înapoiat? Ce vrei să spui?

— Ei… D-ta ştii… desigur! Doar ai plecat acum douăzeci de minute, împreună cu tânăra d-tale soţie la Trouville! Nu e aşa?

Percy Stuart înţelese că bătrânul acesta îl confundă cu un altul. Nu putea şti cine e acela, dar îşi dădu seama că e pe punctul de a lămuri misterul căsătoriei lui Helene Rutherford cu cel ce se dăduse drept Percy Stuart.

Fără să ezite mult, Percy răspunse:

— Mi se pare că mă confunzi cu fratele meu care şi-a celebrat astăzi cununia aici. Nu e aşa? La ora 5 a avut loc cununia lui Percy Stuart cu miss Helene Rutherford?

Bătrânul confirmă:

— E perfect adevărat. Cununia s-a terminat acum douăzeci de minute, aşa că ai sosit prea târziu.

— Păcat! Aflã că sunt fratele mirelui. N-ai putea să-mi descrii pe fata cu care s-a căsătorit fratele meu? Eu am aflat abia în ultimul moment despre această căsătorie, aşa că nici nu cunosc pe mireasă.

Din descrierea bătrânului, Percy Stuart înţelese că mireasa fusese Helene. Cu groază, îşi dădu seama că biata fată căzuse victima unei mistificări ticăloase, cununându-se cu un străin,

care după cât se pare, semăna foarte mult cu el.

Despre această asemănare vorbi acum şi bătrânul:

— În primul moment, v-am luat drept mirele. În viaţa mea n-am văzut o asemănare mai mare între doi fraţi.

Percy Stuart dădu din cap:

— Se prea poate! Aş vrea acum să ştiu cine a fost martorul fratelui meu. Dă-mi, te rog, voie să mă uit în registrul parohial!

Paracliserul, care se aştepta la un bacşiş bun, fu gata să satisfacă rugămintea lui Percy Stuart. Bătrânul aduse imediat registrul cerut.

Percy Stuart citi cu atenţie. Numele său figura ca mire alături de cel al Helenei Rutherford. Citi apoi şi numele martorului.

Ca martor la cununie figurase baronetul Mac Hollister, neobositul său duşman. Desigur că întreaga mistificare era opera acestuia.

Percy Stuart îşi stăpâni cu greu furia care clocotea în el. Calm şi liniştit, părăsi biserica, mulţumind bătrânului.

În pragul bisericii, mai ceru o informaţie bătrânului:

— Mi se pare că, după cum mi-ai spus, tânăra perechea a plecat la Trouville! Eşti sigur de acest lucru?

— Sigur, domnule! Chiar fratele d-tale a spus-o la ieşirea din biserică. Adresându-se frumoasei mirese, i-a şoptit: »Acum plecăm la Trouville şi acolo va începe fericirea noastră!«.

Cuvintele »fericirea noastră« răsunau în urechile lui Percy Stuart ca o batjocură crudă.

Tânărul american se întrebă ce ar putea face ca să salveze pe Helene din mâinile ticălosului mistificator.

Se hotărî repede: va pleca imediat la Trouville.

Luă o maşină şi porni imediat spre gară. Aici află că primul tren spre Trouville pleacă abia peste o oră.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte cu răbdare. Intră în restaurantul gării şi-şi comandă o masă bună.

În timp ce mânca liniştit, observă că un individ zdrenţuros, plasat la una din ferestrele restaurantului, îl fixa necontenit. Dar fiind preocupat de alte gânduri, Percy Stuart nu dădu prea multă atenţie purtării ciudate a acestui om.

După ce sosi trenul, Percy Stuart intră în compartimentul său. Dar nu mică îi fu surprinderea când văzu că vagabondul de la fereastra restaurantului intră şi el în compartiment,

aşezându-se în faţa sa.

Chestiunea începea să devină suspectă. »N-ar fi exclus — se gândi Percy Stuart — că individul să-şi fi pus în gând să mă jefuiască«.

Dar după puţin timp, Percy Stuart îşi dădu seama că necunoscutul n-are intenţii rele.

Când trenul ieşi din gară, străinul se adresă politicos lui Percy Stuart.

— Jack, nu mă mai recunoşti?

Percy Stuart tresări şi se uită mirat la străin. Neştiind ce să răspundă, clatină numai din cap:

— Nu-mi aduc aminte să ne fi cunoscut!

Vagabondul îi puse mâna pe genunchi.

— Aşa vorbeşti cu vechiul tău prieten Fred Nielson? Ai uitat timpurile când eram amândoi îngrijitori de cai?

Percy Stuart găsi cu cale să nu răspundă nimic. Se uită tăcut la vecinul său, lăsându-l să vorbească mai departe.

— Jack, nu e frumos din partea ta să te prefaci că nu măi cunoşti pe vechiul tău prieten şi asta numai fiindcă ai ajuns un om bogat.

Crezi oare că nu-mi dau seama că te-ai îmbogăţii prin mijloace nu tocmai curate? Prin muncă cinstită nu te-ai fi putut îmbogăţi aşa de repede.

Fii deci rezonabil şi împarte cu mine banii! Sau, dă-mi cel puţin ceva, ca să mă pot înapoia în America şi să pot începe acolo o viaţă nouă!

O duc foarte rău de câteva zile. De aceea alerg după tine prin Paris şi încerc să te înduplec ca să-mi dai ceva.

Până acum, mi-ai dat de înţeles că nu mai vrei sa ai de a face cu mine. E o prostie din partea ta, căci întreaga ta existenţa depinde numai de bunăvoinţa mea. Cu un singur cuvânt, aş putea să te fac să devii ceea ce ai fost şi mai înainte… un îngrijitor de cai în serviciul baronetului Mac Hollister!

În sfârşit Percy Stuart auzise numele duşmanului său de moarte! Se felicită că avusese precauţia să tacă şi să nu se trădeze că nu e acela pe care-l credea vagabondul.

Acum ştia precis un singur lucru: străinul îl confundă cu o persoană care-i seamănă, iar această persoană trebuie să fie

aceea care a înşelat buna credinţă a Helenei.

Dar faptul că persoana în chestiune era un fost grăjdar a lui Mac Hollister înfurie peste măsură de mult pe Percy Stuart.

Fred Nielson văzând că tovarăşul său păstrează mereu tăcerea, îl întrebă supărat:

— Ei, spune-mi, la ce te-ai hotărât?

Percy Stuart îşi scoase portmoneul, înmânându-i două bancnote de câte 100 de franci.

— Ţine asta deocamdată! Dar să mă laşi câtva timp în pace şi să nu te mai ţii după mine. Peste câteva zile, mă voi întoarce la Paris şi atunci vom tranşa afacerea.

Pred Nielson luă repede bancnotele. Se rezemă comod de speteaza băncii şi după câteva minute adormi.

Percy Stuart se dădu jos la Trouville, fără să fie observat de Fred.

Trebuia acum să afle la care hotel dusese mistificatorul pe Helene Rutherford.

III. FALSUL PERCY STUART

Percy Stuart îşi făcu planul cum ar trebui să procedeze. Nu era timp să se ducă până la administraţia băilor, spre a se interesa de locuinţa celui ce se dădea drept Percy Stuart.

Dar nici nu putea să aştepte până a doua zi dimineaţă. Trebuia să găsească un alt mijloc, spre a afla hotelul la care trăsese mistificatorul.

Tânărul american procedă cu şiretenie. Chemă pe un hamal din gară şi-l întrebă:

— Ascultă, n-ai putea să-mi dai o informaţie?

— La dispoziţia dvs., domnule!

— Am sosit acum o oră cu trenul, împreună cu soţia mea şi cu un domn mai în vârstă. Soţia mea şi-a pierdut aici o poşetă. Poate că a găsit-o hamalul care ne-a dus bagajele la hotel. N-ai putea să-mi spui cine era?

Hamalul se scărpina în cap.

— Recunoaşteţi pe acest hamal?

— Nu i-am luat numărul şi nici nu i-am reţinut bine figura.

— Să sperăm că o să vă recunoască el, spuse hamalul, alergând apoi la ceilalţi hamali din gară şi spunându-le chestiunea. Toţi se uitară la Percy Stuart.

După puţin timp, primul hamal se întoarse cu un tânăr.

— Iată, domnule, acesta e omul pe care-l căutaţi! Jean v-a dus bagajele la hotel şi v-a recunoscut acum imediat.

Percy Stuart întrebă de poşetă, dar Jean clătină din cap:

— Nu, n-am găsit eu poşeta!

Tânărul american îi dădu un bacşiş.

— Poate că ai s-o mai găseşti. În cazul acesta, să fii aşa de bun şi s-o aduci la hotelul la care am tras.

Percy Stuart aşteptă cu nerăbdare răspunsul hamalului. Acesta spuse:

— La hotelul »Ville de Paris«, nu-i aşa?

Percy Stuart dădu din cap. Cu greu îşi stăpâni bucuria. Ştia acum hotelul la care va găsi pe cei ce-i căuta.

După câteva minute, Percy Stuart era în holul hotelului.

Tocmai atunci coborâse în hol şi omul pe care-l căuta.

Falsul şi adevăratul Percy Stuart se găseau acum faţă în

faţă. Asemănarea era uimitoare. Se examinară scrutător cu privirile.

Abia acum înţelese Percy Stuart cum de s-a putut înşela Helene Rutherford.

Omul acesta îi semăna atât de mult, încât nimeni nu i-ar fi putut deosebi.

Percy Stuart apucă de braţ pe celălalt.

— Stai! îi spuse el.

Falsul Percy Stuart rămase liniştit şi calm. Îşi juca rolul ca un actor bun.

— Ce doreşti, domnule?

Percy Stuart nu se mai putu stăpâni:

— Nu mai întreba! Ştii foarte bine ce vreau de la d-ta! În faţa d-tale se găseşte acel de a cărui nume abuzezi de câteva zile. Cu acest nume ai înşelat o persoană la care ţin foarte mult.

Străinul privi ironic pe Percy Stuart:

— Nu te înţeleg. Văd şi eu că semănăm foarte mult. Dar nu ştiu cine eşti şi nici ce vrei de la mine. Numele meu e Percy Stuart!

— Nu, acesta e numele meu! D-ta eşti un mistificator, în serviciul ticălosului Mac Hollister.

Fostul grăjdar nu-şi pierdu calmul. Chemă pe portarul hotelului şi-i spuse;

— Dă-l afară pe domnul!

La aceste cuvinte, arătă spre Percy Stuart. Tânărul american se înfurie şi mai mult.

— Ticălosule! Îndrăzneşti să vorbeşti astfel după ce ţi-ai permis să te înscrii la hotel sub numele meu cinstit?

Şi, cuprins de furie, Percy Stuart apucă pe escroc de gât.

Dar procedând astfel, comisese o greşeală, căci personalul hotelului şi pasagerii luară apărarea mistificatorului.

Din nefericire, mai apăru şi un comisar de poliţie, care fusese chemat în grabă de un chelner. În acelaşi moment, îşi făcu apariţia şi Mac Hollister.

Personalul hotelului povesti comisarului cum fusese atacat cel ce trecea drept Percy Stuart. Poliţistul porunci să se facă linişte şi se adresă apoi celui atacat:

— Povestiţi-mi, vă rog, pe scurt, cele întâmplate!

Fostul grăjdar aruncă mai întâi o privire dispreţuitoare adversarului său. Se înclină apoi zâmbind în faţa comisarului

şi-i spuse:

— Coborâsem acum câteva minute în hol, cu intenţia de a mă duce în oraş. Trebuie să vă spun că acum o oră am tras la acest hotel împreună cu soţia mea şi cu unul din cei mai buni prieteni ai mei. Numele meu e Percy Stuart şi m-am căsătorit azi dimineaţă la biserica Notre-Dame din Paris. Acum sunt în voiaj de nuntă. Prietenul meu e baronetul Mac Hollister! încheie fostul grăjdar, arătând spre duşmanul de moarte al lui Percy Stuart.

Felul degajat în care vorbise escrocul, făcu impresie bună asupra comisarului. El rugă pe pretinsul Percy Stuart să continue, iar fostul grăjdar se conformă:

— Intrând în hol, m-am trezit cu acest domn, pe care nu-l cunosc, dar care-mi seamănă foarte mult, că se apropie de mine, spunându-mi că sunt un mistificator. El pretinde că s-ar numi Percy Stuart şi că eu abuzez de numele lui. Nu înţeleg ce vrea de la mine. Ar fi fost foarte explicabil să aplic o corecţie acestui obraznic. M-am stăpânit însă şi, neluându-i în seamă cuvintele ofensatoare, am vrut să plec mai departe.

Dar impertinentul nu s-a mulţumit cu atât. Nu s-a jenat să provoace scandal şi să devină chiar agresiv. Dacă n-ar fi intervenit personalul hotelului şi alte persoane, ticălosul m-ar fi sugrumat. Vă rog să mă luaţi sub scutul poliţiei, ca să fiu la adăpostul agresiunilor din partea acestui om.

Comisarul răspunse politicos:

— Linişţiţi-vă, căci sunteţi sub scutul nostru. Cu oameni de teapa acestuia, procedăm foarte simplu. Îi ducem la răcoare şi constatăm apoi că sunt delicvenţi ordinari, cu un bogat cazier la poliţie.

Dar vă rog să-mi spuneţi dacă, n-aţi mai avut de a face până acum cu acest om?

— Nu-l cunosc şi nu l-am mai întâlnit până azi, răspunse fostul grăjdar al baronetului. Am fost foarte surprins când m-a acostat şi am încercat să evit scandalul. Cu toate acestea, a devenit agresiv.

— Asta dovedeşte şi mai mult cât e de vinovat! spuse comisarul. Cel ce loveşte întâi e totdeauna vinovatul. Asta o ştiu din vechea mea experienţă de poliţist. Mi-aţi spus mai înainte că v-ar fi sugrumat dacă n-ar fi intervenit personalul

hotelului.

— Da, aşa e, m-a apucat de gât şi…

Comisarul îl întrerupse:

— Asta e o îndrăzneală nemaipomenită! Agresiune împotriva unui cetăţean paşnic! De mult nu s-a mai întâmplat aşa ceva în oraşul nostru. Cazul trebuie bine cercetat, iar vinovatul pedepsit în mod exemplar!

Poliţistul se adresă apoi lui Mac Hollister, cu care schimbă câteva cuvinte. Acesta îşi scoase portmoneul şi se legitimă. Apoi, poliţistul trecu la partea a doua a cercetării sale, procedând de data aceasta foarte sumar. El declară arestat pe Percy Stuart.

Tânărul american avea mare poftă să pună la punct pe poliţist.

Dar se răzgândi repede, când auzi că fostul grăjdar spune poliţistului:

— Trebuie să vă mai cer ajutorul, domnule comisar, şi în altă chestiune! E vorba de dispariţia soţiei mele. La jumătate de oră după sosirea noastră la Trouville, a părăsit hotelul, fără să-i mai pot da de urme. Am motive să cred că a făcut aceasta într-un moment de inconştienţă nervoasă.

Percy Stuart răsuflă acum uşurat.

Înţelese ce s-a întâmplat. Desigur că Helene descoperise mistificarea şi se salvase fugind de la hotel.

Calm şi liniştit, Percy Stuart urmă pe comisar la închisoarea preventivă din Trouville.

IV. UN PRIETEN DIN TINEREŢE

În ziua când lumea credea că Percy Stuart se căsătorise, el se găsea în închisoare.

Privea îngândurat printre gratii şi aştepta desfăşurarea evenimentelor. Comedia înscenată de Mac Hollister trebuia să aibă un sfârşit.

La gândul că Helene reuşise să fugă, Percy Stuart fu atât de fericit, încât adormi liniştit şi nu se mai deşteptă decât a doua zi dimineaţă, când veni gardianul, care-l duse la judecătorul de instrucţie.

Văzând pe omul în mâna căruia se găsea libertatea sa, Percy Stuart tresări de bucurie.

Întinse amândouă mâinile judecătorului de instrucţie.

— Marcelle! Marcelle Dumoulin, tu eşti oare?

Magistratul tresări şi el uimit. Apoi, răspunse cu aceeaşi afecţiune:

— Cum, nu mă înşel? Percy Stuart în închisoarea preventivă? Visez sau e realitate?

Percy Stuart dădu din cap zâmbind:

— E pura realitate! Funcţionarii tăi au făcut prostia să mă aresteze, lăsând să dispară pe un »alter ego« al meu, care e un escroc periculos.

Marcelle Dumoulin era unul din cer mai buni prieteni ai lui Percy Stuart. Se cunoşteau încă de pe vremea studiilor la Paris şi petrecuseră împreună zile frumoase.

Judecătorul de instrucţie trimise mai întâi afară pe gardianul care-l adusese pe Percy Stuart, rămânând apoi singur cu prietenul său. Se apropie de arestat, întinzându-i încă o dată mâinile.

— Nici nu-ţi închipui, dragul meu prieten, cât de bucuros sunt că te revăd. Deseori mi-am amintit de timpurile frumoase pe care le-am petrecut împreună şi totdeauna doream să ne mai întâlnim. Am avea, desigur, să ne povestim multe, căci tu ai devenit o celebritate. Toată lumea vorbeşte de aventurile şi de performanţele tale sportive. Dar când am în sfârşit prilejul să te revăd, nu mă prea pot bucura din toată inima, căci ai fost adus aici ca arestat.

Dar spune-mi, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? E cu desăvârşire exclus ca tu să te fi făcut vinovat de o faptă infamă. Trebuie să fie o eroare la mijloc. Ia loc şi povesteşte-mi cum de ai ajuns în această situaţie neplăcută!

Percy Stuart se aşeză comod într-un fotoliu. Cu toate grijile ce-l copleşeau, zâmbi şi începu apoi să vorbească prietenului său:

— În primul rând, ţin să-ţi mulţumesc, dragă Marcelle, pentru încrederea ta! Te vei convinge că o merit. Vei vedea apoi că e într-adevăr vorba de o eroare a comisarului de poliţie, care a ascultat liniştit pe acuzatorul meu, fără să-mi permită ca să mă apăr. Rezultatul e că adevăratul vinovat, pe care ar fi trebuit să-l aresteze, va putea acum să dispară nestingherit.

Ai auzit poate că am ambiţia să fiu primit ca membru în clubul »Excentric« din New-York. Dar clubul condiţionează primirea mea de îndeplinirea a 197 de misiuni, pe care mi le dă, una după alta. Cele ce mi-au fost date până acum, le-am dus cu succes la bun sfârşit. În prezent, sunt tocmai în curs de a îndeplini cea de-a treizecea misiune. Soluţionarea acestei misiuni m-a afectat în cel mai înalt grad, căci de reuşita sau nereuşita ei depinde întreaga mea fericire.

Din senin, a apărut un om care seamănă leit cu mine. E un adevărat »alter ego« al meu, care şi-a permis şi mistificarea de a-mi lua numele. Sub acest nume a reuşit să câştige încrederea unei tinere pe care o stimez şi o iubesc foarte mult. Mistificatorul a ajuns atât de departe, încât s-a cununat cu ea azi după amiază, la Paris. Clubul »Excentric« mă înştiinţase din timp despre proiectata cununie, însărcinându-mă să clarific misterul acestei chestiuni. Până acum, am reuşit să descopăr că acel care-mi seamănă atât de mult e un fost grăjdar. Totul se reduce la o ticăloşie ordinară, înscenată în contra mea. Amănuntele ţi le voi explica, poate altădată.

Acum, ascultă cum am fost arestat! Împrejurări nefavorabile m-au împiedicat să ajung la timp la Paris, spre a zădărnici cununia. Dar acolo, la Paris, am dat de urmele escrocului şi m-am pus în urmărirea lui. L-am găsit aici, în Trouville, într-un hotel. Ieri seară ne-am întâlnit faţă în faţă în holul hotelului. Natural că i-am cerut socoteală şi l-am apostrofat cu câteva cuvinte nu prea măgulitoare.

Ticălosul e însă un actor excelent. S-a prefăcut că nu înţelege nimic şi că se simte jignit. Purtarea lui m-a enervat aşa de mult, încât, la un moment dat, pierzându-mi calmul, l-am apucat de gât.

El a rămas însă calm şi liniştit, aşa că martorii acestei scene au avut impresia că eu sunt cel vinovat. Personalul hotelului a chemat pe un comisar de poliţie, care m-a arestat fără prea multe formalităţi şi iată-mă acum ca arestat preventiv în faţa ta.

Percy Stuart tăcu. Povestind cele ce i se întâmplase, se enervase din nou. Prietenul său încercă să-l liniştească.

— Ai dreptate, dragă Percy! spuse el, punându-i mâna pe umăr. Ţi s-a făcut o nedreptate. Voi lua toate măsurile ca să fii pus imediat în libertate. Totodată, voi lua masuri ca mistificatorul să fie arestat. Sper că nu va fi prea târziu. Şi acum, spune-mi un singur lucru: Cum de ai fost arestat fără să fii interogat?

Percy Stuart ridică din umeri:

— Asta ar trebui să-l întrebi pe comisarul de poliţie. El l-a lăsat pe fostul grăjdar să mă acuze, dar mie nu mi-a pus nici o întrebare.

— Asta e nemaipomenit! spuse magistratul. Un comisar de politie trebuie să ştie că, înainte de a lua o hotărâre, e dator să asculte ambele părţi. Voi dispune ca să fie tras la răspundere. Ştii cum îl cheamă?

— Nu, nu-i cunosc numele!

— N-are a face, spuse judecătorul de instrucţie. Vom stabili foarte uşor cine te-a arestat şi va primi o pedeapsă severă.

Dumouline era atât de furios, încât Percy Stuart fu nevoit să-l calmeze. De aceea, îi spuse:

— Trebuie să-ţi mai adaug că e explicabilă inducerea în eroare a poliţistului. Ţi-am spus ca escrocul e un actor excelent. De altfel, felul în care s-a petrecut incidentul îmi era defavorabil. Eu am fost acel care l-am acostat pe escroc şi l-am apucat de gât.

Şi în afară de aceasta, escrocul avea un însoţitor, care s-a legitimat drept un gentleman. El se numeşte Mac Hollister şi e baronet. Pare deci a fi un om onorabil.

În realitate, e cel mai mare ticălos de pe suprafaţa

pământului. Mi-e duşman de moarte şi lui îi datorez înscenarea cu acel care-mi seamănă atât de mult.

Comisarul n-avea de unde să ştie toate acestea. Auzind că e vorba de un baronet, s-a intimidat şi a căzut în capcană.

După câteva minute, Percy Stuart era din nou liber, iar comisarul care-l arestase cu o zi înainte, alerga acum la hotel ca să aresteze pe mistificatorul ce se dădu drept Percy Stuart.

Dar Mac Hollister simţind primejdia, dispăruse din timp, împreună cu falsul Percy Stuart.

Percy Stuart era foarte îngrijorat de soarta Helenei Rutherford. Dar prietenul său, judecătorul de instrucţie, îl linişti.

Tânăra înştiinţase poliţia printr-o scrisoare că şi-a dat seama la timp de mistificare şi că a reuşit să se pună la adăpost. Totodată, Helene cerea arestarea falsului Percy Stuart.

Când tânărul american sosi la Paris, află că Helene trăsese la Grand Hotel, împreună cu mătuşa ei.

Percy Stuart făcu o vizită celor două doamne şi află în mod amănunţit cum procedase Mac Hollister, ajutat de fostul lui grăjdar, ca să înşele pe Helene.

În câteva zile, căsătoria a fost anulată. Baronetul Mac Hollister negă orice vină, iar fostul lui grăjdar dispăru fără de urme.

Înainte ca Percy Stuart să-şi ia rămas bun de la Helene, un curier îi aduse o telegramă, conţinând

Cea de a 31-a însărcinare

»Un vechi document descoperit la Roma arată că familia Borgia a ascuns pe timpuri o comoară în craterul vulcanului Vezuviu.

Percy Stuart e însărcinat ca, în timp de 4 săptămâni, să predea această comoară preşedintelui clubului »Excentric«.

»Excentric Club«

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 33 de volume:

1. Percy invinge trei șampioni mondiali.
2. Patru săptămâni în casa de nebuni.
3. Enigma din Paris.
4. Iron King, calul minune.
5. Deasupra Niagarei pe o sârmă.
6. Secretul aerului.
7. O aventură in cartierul chinezesc.
8. O rapi e îndrăzneață.
9. La intrecere cu expresul de Nisa.
10. Ruleta curățată.
11. Toreadorul din Sevilla.
12. Ziua de groază din mina „Victoria".
13. Submarinul scufundat.
14. Contrabandistul din Pyerinei.
15. Marinelli.
16. In mijlocul ghețarilor din Mont-Blanc.
17. Prezicătoarea.
18. Cursa Viena—Berlin.
19. Tourul sportiv din Paris.
20. Percy Stuart, regele dansatorilor.
21. Vila roșie din Grunevald.
22. Hermelinul roșu.
23. Dela Leningrad la Paris intr'o ladă.
24. Diamantul albastru.
25. Lozul 13777.
26. Regele footbaliștilor.
27. In trezorul Băncii Angliei.
28. Misterul Castelului Dumbarton.
29. In „Legiunea străina".
30. Un pseudo Percy Stuart.
31. Otrava familiei Borgia.
32. Învingătorul Olimpiadei.
33. Misterv[illegible]inxului.

Noui volume in preg[illegible]

Editura »Excentric[illegible]
Cernăuți, Casnța Po[illegible]
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. ju[illegible] 1934